

kához. Mintha a szavak görcsösen megragadtak volna a nyeldeklőjében, görcsös és szívós tapadással, úgyhogy fulladozni kezdett. Egy ideig gyors, tátogó lihegéssel kapdosta a levegőt, aztán remegő ujjakkal kotorta elő a zsebkendőjét, hogy letörülje kiverejtékezett homlokát. Ó, a gazember... Az esetlen, szemtelen paraszt... Megfenyítetteti, áthelyezteteti, kidobja az állásából... A komisz! Hogy felizgatta!... Pedig mennyire árt neki az izgalom...

Pihegve, nyögdecselve feltápáskodott. A mosdóhoz ment, hogy megnedvesítse a halántékát, az jót szokott tenni ilyen felindulás után. Megcsavarta a csapot s míg a vizet csurgatta alá, önkénytelenül a tükörbe nézett.

Visszahőkölt, mintha most látta volna magát először hosszú évek után. A ragyogó, metszett üveg öreg, aszott, megviselt arcot mutatott; hibátlanul, élesen verte vissza ritkuló, ősz haját, fonnyadt, sárgás bőrét, süppedt-partu szemeit és sötét, mély redőkbe fittyedt száját. A szikkadt bőr hajszálráncai fájdalmasan vonaglottak, a barázdák fekete árkaiban tehetetlen keserűség bujkált. És ezen a vén, rút és megviselt arcon kiabáló őszinteséggel, elevenen élt, vergődött az előbb ráítélkezett igazság, a rejtve-rejtegetett, lelke legmélyére félénken elzárt, elhallgattatott titok, amely annyiszor kísértett a gondolataiban, de melyet erőszakosan mindig sikerült elfojtania. Hogy öreg. Beteg. Fáradt. És egyedül van...

A Nagyúr rokkantan támolygott vissza székéhez. Fénytelen szemmel meredt az íróasztal síma lapjára s úgy érezte magát, mint a hegyászó, akit csábosan megejt a büszke, fenséges magasságban ragyogó csúcsok varázsa. Vaksin halad át a zöldelő és virágos völgyek hívogató ölén s ziháló erőfeszítéssel csak mászik, csak kapaszkodik a csúc felé, a csúcra s mire felérkezik, erőtlenül rogy a kopár sziklákra, ahol semmi sincs, csak egyedüliség, fagy és hó. S míg mellében, a koszorúér tájékán, alattomos fájás kaparászott, szégyenkező és mélabús önszánással állapította meg, hogy mégis csak ő lett a vesztes.

Gallay-Gaibel Sándor.

UTAK.

*Van út, mely száguldva rohan,
Éleled rajta vad roham.
Perced bőszerű erdei patak,
A szíved stopperóra csak.*

*Van út, mely békén kanyarog,
Nem járhatsz rajta, csak gyalog.
Szíved hárfaként pengeted
És zümmögve melengeted.*

*Van út, mely rajtad át vezet,
Te nem vagy más, csak kövezet.
Mindenik láb lelkedre lép,
S csak azt érzed, hogy már elég.*

Falu Tamás.